

Φαίνεται απίστευτο...
μα δεν σημαίνει πως δεν συνέβη

SLASH

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Slash & Anthony Bozza

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΔΙΑΒΕΤΟΥΝ

0,10 €

ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥΣ
ΣΕ ΚΟΙΝΟΦΕΛΕΙΣ ΣΚΟΠΟΥΣ
ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟ 2011

SLASH

Εκδόσεις ΨΥΧΟΛΟΓΟΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: SLASH
Από τις Εκδόσεις HarperEntertainment, Νέα Υόρκη 2007
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Slash**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ: Slash & Anthony Bozza
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αλέξης Καλοφωλιάς
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Πέτρος Γιαρμενίτης
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. Πέππας ΑΒΕΕ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Dik Hayd International, LLC, 2007
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: APEIRON PHOTOS/CORBIS/Aaron Rapoport
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2011

ISBN 978-960-496-021-7

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατ'απονομή ή με άλλο τρόπο ή μέσω αντιγραφής, φωτοανατύπωσης και εν γένει αναπαραγωγής, εκμίσθωσης ή δανεισμού, μετάφρασης, διασκευή, αναμετάδοσης στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

SLASH

Slash & Anthony Bozza

Μετάφραση: Αλέξης Καλοφωλιάς

Ο **SLASH** ζει στο Los Angeles με τη γυναίκα του Perla και τους δυο γιους τους, London και Cash.

Ο **ANTHONY BOZZA** γεννήθηκε στο Brooklyn και μεγάλωσε στο Long Island. Σπούδασε στην Ακαδημία Friends και στο Πανεπιστήμιο του Northwestern, και στη συνέχεια εργάστηκε ως δόκιμος δημοσιογράφος στο *Paper Magazine* και το *Rolling Stone Press*. Αργότερα, προσλήφθηκε ως μόνιμος συνεργάτης στο μουσικό τμήμα του *Rolling Stone*, και πολύ σύντομα ξεχώρισε για τις συνεντεύξεις του. Πολλά θέματά του έχουν γίνει εξώφυλλο στο περιοδικό, ενώ ήταν υπεύθυνος και για πολλά αφιερώματα σε προσωπικότητες της μουσικής όπως οι Jennifer Lopez, N'Sync, Eminem και Slash.

Για περισσότερες πληροφορίες επισκεφθείτε την ιστοσελίδα www.psichogios.gr/slash

Αφιερωμένο στην αγαπημένη μου οικογένεια, που με στήριξε τόσο στις καλές όσο και στις δύσκολες στιγμές.

Και στους fans των Guns N' Roses σε όλο τον κόσμο, νέους αλλά και παλιούς – χωρίς την άσβεστη πίστη τους και την ιώβεια υπομονή τους, τίποτε απ' όλα αυτά δεν θα είχε νόημα.

Εισαγωγή

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΥΣΤΕΡΩΝ

12

ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΟ ΣΤΟΚΕ

16

ΙΠΤΑΜΕΝΟΙ ΑΛΗΤΑΜΠΟΥΡΕΣ

28

ΠΩΣ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΕΝΑΣ ROCK AND ROLL ΚΙΘΑΡΙΣΤΑΣ

44

ΜΑΘΗΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

64

ΜΗΔΑΜΙΝΕΣ ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ

88

ΜΑΘΑΙΝΟΝΤΑΣ ΝΑ ΖΕΙΣ ΣΑΝ ΖΩΩ

116

ΟΡΕΞΗ ΓΙΑ ΔΥΣΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

152

Η ΤΡΕΛΗ ΚΟΥΡΣΑ ΑΡΧΙΖΕΙ

214

ΜΗΝ ΤΟ ΔΟΚΙΜΑΣΕΤΕ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

266

HUMPTY DUMPTY

320

ΔΙΑΛΕΞΕ ΤΗΝ ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΗ ΣΟΥ

352

ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΗ

412

ΑΝΑΣΑ

450

ΑΝ ΔΕΝ ΜΕ ΑΠΑΤΑ Η ΜΝΗΜΗ ΜΟΥ...

490

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

497

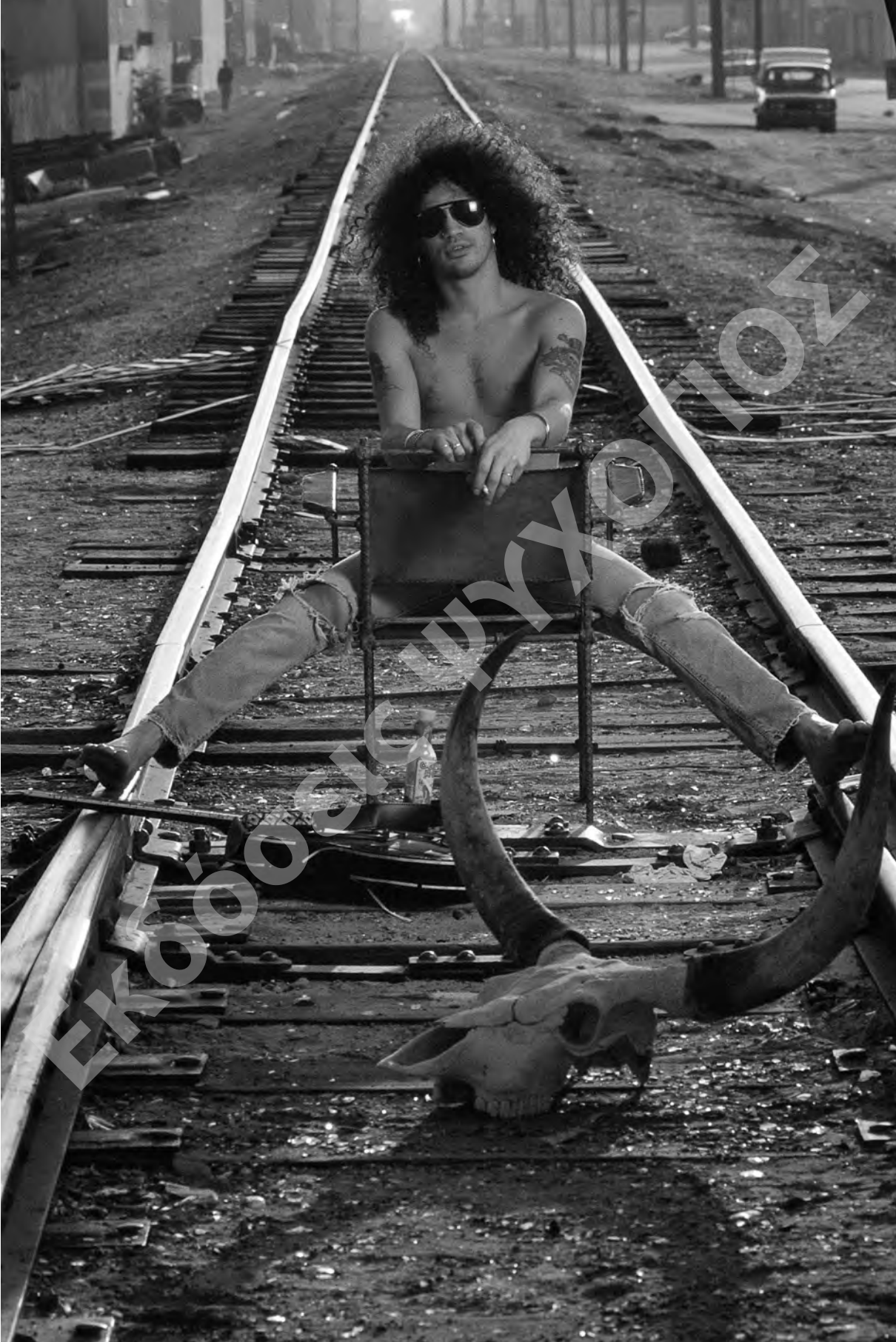
Μερικές σκέψεις εκ των υστέρων

Ενιωσα λες και κάποιος με χτύπησε στο στήθος με ένα μπασιτούνι του μπείζμπολ, μόνο που το χτύπημα ερχόταν από τα μέσα. Γαλαζωπές, διάφανες κηλίδες τρεμόπαιξαν στις άκρες των ματιών μου. Ήταν ένα πλήγμα αιφνίδιο, αναίμακτο και βουβό. Τίποτε δεν είχε σπάσει, τίποτε δεν είχε αλλάξει για το γυμνό μάτι, αλλά ο πόνος με πάγωσε σύγκορμα. Συνέχισα να παίζω· τελείωσα το κομμάτι. Το κοινό δεν κατάλαβε ότι πριν το σόλο η καρδιά μου είχε κάνει μια τούμπα. Το σώμα μου είχε γίνει αποδέκτης καρμικής ανταπόδοσης, θυμίζοντάς μου επί σκηνης πόσες φορές το είχα αναγκάσει να κάνει τούμπες στον αέρα.

Γρήγορα το σοκ μετατράπηκε σε έναν αμβλύ πόνο που με έκανε να αισθανθώ καλύτερα. Ένιωθα πιο ζωντανός απ' όσο μια στιγμή νωρίτερα, επειδή ήμουν πιο ζωντανός. Ο μηχανισμός της καρδιάς μου μου είχε θυμίσει πόσο πολύτιμη είναι η ζωή. Η χρονική επιλογή ήταν ιδανική: με ένα γεμάτο στάδιο μπροστά μου, τη στιγμή που έπαιζα την κιθάρα μου, έλαβα το μήνυμα δυνατά και καθαρά. Και δεν ήταν η μόνη φορά που το έλαβα εκείνη τη νύχτα. Ούτε η τελευταία επί σκηνης. Δεν ήξερα τι με περίμενε, και όσο συγκλονιστικές κι αν ήταν εκείνες οι στιγμές της αποξενωτικής διαύγειας, δεν μου λείπουν καθόλου.

Ένας γιατρός τοποθέτησε βηματοδότη στην καρδιά μου όταν ήμουν τριάντα πέντε χρονών. Δεκαπέντε χρόνια κατάχρησης αλκοόλ και ναρκωτικών την είχαν κάνει να διογκωθεί τόσο, που ήταν σχεδόν έτοιμη να εκραγεί. Όταν τελικά νοσηλεύτηκα σε νοσοκομείο, μου είπαν ότι μου απέμεναν έξι εβδομάδες ζωής. Πάνε έξι χρόνια από τότε, και η συσκευή έχει σώσει τη ζωή μου πάνω από δύο φορές. Όμως απολαμβάνω και μία ευεργετική παρενέργεια την οποία ο γιατρός μου ξέχασε να αναφέρει: όταν τα πάθη μου κάνουν την καρδιά μου να χτυπάει επικίνδυνα αργά, ο βηματοδότης μπαίνει σε λειτουργία, κρατώντας μακριά το θάνατο για άλλη μια μέρα. Επίσης, επαναφέρει την καρδιά μου σε κανονικούς ρυθμούς, κάθε φορά που χτυπάει τόσο γρήγορα που κινδυνεύω να πάθω καρδιακή προσβολή.

Είναι ευτύχημα που τον ρύθμισα λίγο πριν την πρώτη περιοδεία των Velvet Revolver. Στο μεγαλύτερο μέρος της ήμουν νηφάλιος· αρκετά νηφάλιος ώστε η συγκίνηση που μου χάριζε το γεγονός ότι έπαιζα με ένα συγκρότημα στο οποίο πίστευα, μπροστά σε fans που πίστευαν με τη σειρά τους σε εμάς, να μιλάει κατευθείαν στην καρδιά μου. Χρόνια είχα να

νιώσω τέτοια έμπνευση· η συλλογική μας ενέργεια μου είχε δώσει φτερά. Χωρίς αμφιβολία, η έξαψη έκανε την καρδιά μου να χτυπάει τόσο δυνατά ώστε να θέτει σε λειτουργία αυτή τη μυστική συσκευή κάθε βράδυ. Πλέον, αυτές οι υπενθυμίσεις μου ήταν άχρηστες, αλλά τις αντιμετώπιζα ως αυτό που ήταν πραγματικά: Κάποιες παράξενες στιγμές στο περιθώριο του χρόνου, που συμπύκνωναν σύνολη τη «σκληρά αποκτημένη» σοφία μιας ολόκληρης ζωής.

SLASH

Οι γονείς του Slash αγαπούσαν τις φωτογραφίες.
Αυτή εδώ φαίνεται να την τράβηξε ο πατέρας του.

Τα χρόνια στο Stoke

Γεννήθηκα στις 23 Ιουλίου του 1965, στο Hampstead της Αγγλίας και μεγάλωσα στο Stoke-on-Trent, την πόλη όπου είκοσι χρόνια πριν είχε γεννηθεί ο Lemmy Kilmister των Motorhead. Ήταν η χρονιά που το rock and roll όπως το γνωρίζουμε, απέκτησε μεγαλύτερη σπουδαιότητα απ' ό,τι το άθροισμα των συστατικών του μερών η χρονιά που μερικά μεμονωμένα συγκροτήματα άλλαξαν για πάντα το τοπίο της pop. Η χρονιά που οι Beatles κυκλοφόρησαν το *Rubber Soul* και οι Stones το *Rolling Stones No. 2*, μία υπέροχη ανθολογία με διασκευές σε παλιά blues κομμάτια. Μία δημιουργική επανάσταση άνευ προηγουμένου ήταν στα σκαριά, και είμαι περήφανος που αποτελώ παράπλευρο προϊόν της.

Η μητέρα μου είναι Αφροαμερικανίδα, ενώ ο πατέρας μου Άγγλος και λευκός. Γνωρίστηκαν στο Παρίσι στη δεκαετία του '60, ερωτεύτηκαν και με έφεραν στον κόσμο. Η διηπειρωτική, διαφυλετική τους ένωση δεν ήταν κάτι συνηθισμένο· ούτε όμως η ασυγκράτητη δημιουργικότητά τους. Τους ευχαριστώ για αυτό που είναι. Με εξέθεσαν σε περιβάλλοντα τόσο πλούσια, πολύχρωμα και ιδιαίτερα, ώστε όσα βίωσα σε πολύ νεαρή ηλικία εντυπώθηκαν για πάντα στην ψυχή μου. Οι γονείς μου μού φέρονταν ως ίσος προς ίσον αμέσως μόλις μπόρεσα να σταθώ στα πόδια μου. Και με δίδαξαν, από την πρώτη στιγμή, πώς να αντιμετωπίζω ό,τι συναντούσα στο δρόμο μου στον μόνο τρόπο ζωής που έχω γνωρίσει.

Ο Tony Hudson με τους δυο γιους του, το 1972. Στη συγκεκριμένη φωτογραφία, ο Slash μοιάζει εκπληκτικά με το γιο του London.

Την εποχή που γνωρίστηκαν, η μητέρα μου Ola ήταν δεκαεπτά χρονών και ο πατέρας μου Anthony («Tony») είκοσι. Εκείνος ήταν γεννημένος ζωγράφος, και όπως συνέβαινε πάντα με τους ζωγράφους, έφυγε από την πνιγηρή πόλη όπου γεννήθηκε για να βρεθεί στο Παρίσι. Εκείνη ήταν ένα πληθωρικό κορίτσι με πρόωμη ανάπτυξη, δροσερό και όμορφο· είχε φύγει από το Los Angeles για να γνωρίσει τον κόσμο και να έρθει σε επαφή με ανθρώπους από το χώρο της μόδας. Όταν οι δρόμοι τους διασταυρώθηκαν, ερωτεύτηκαν και ήρθαν να παντρευτούν στην Αγγλία. Και όταν γεννήθηκα εγώ, είχαν αρχίσει να στήνουν μαζί μια ζωή που ξεχειλίζει από δημιουργικότητα.

Η καριέρα της μητέρας μου ως σχεδιάστριας μόδας και δημιουργού κοσμημάτων ξεκίνησε το 1966, και στην πορεία της δούλεψε με πελάτες όπως ο Flip Wilson, ο Ringo Starr και ο John Lennon. Δούλεψε επίσης με τις Pointer Sisters, την Helen Reddy, τη Linda Ronstadt και τον James Taylor. Επίσης, με τον Sylvester, ο οποίος δεν ζει πια, αλλά ήταν ένας καλλιτέχνης της disco που θα μπορούσες να τον θεωρήσεις gay εκδοχή του Sly Stone. Είχε απίθανη φωνή και στα παιδικά μου μάτια ήταν ένας πολύ καλός άνθρωπος· μου χάρισε ένα ασπρόμαυρο ποντίκι που το βάφτισα Mickey. Ο Mickey ήταν πολύ σκληρό καρδί. Στιγμή δεν λιγοψύχησε όταν με έβλεπε να ταΐζω τα φίδια μου με ποντίκια. Επέζησε από

μια πτώση από το παράθυρο του δωματίου μου, απ' όπου τον εκτόξευσε ο μικρότερος αδελφός μου, και όταν εμφανίστηκε στην πίσω πόρτα μας, τρεις ημέρες αργότερα, δεν φαινόταν σακατεμένος. Ο Mickey επιβίωσε επίσης όταν ο σουμιές του κρεβατιού μας έκοψε κατά λάθος ένα κομμάτι της ουράς του, όπως και όταν πέρασε κοντά ένα χρόνο δίχως φαγητό και νερό. Τον αφήσαμε κατά λάθος σε ένα διαμέρισμα που χρησιμοποιούσαμε για αποθήκη και φύγαμε, και όταν κάποια στιγμή ξαναπήγαμε εκεί για να πάρουμε κάτι κουτιά, ο Mickey ήρθε κοντά μου, άνετος κι ωραίος, λες και είχε περάσει μία μόνο μέρα, και ήθελε να μου πει: «Έι, φιλαράκο! Μα πού χάθηκες;»

Ο Mickey ήταν ένα από τα κατοικίδια μου που δεν θα ξεχάσω ποτέ. Από τότε ακολούθησαν πολλά: από το κούγκαρ μου (τον Curtis) μέχρι τα εκατοντάδες φίδια που έχω αναθρέψει. Βασικά, είμαι ερασιτέχνης θηριοδασυγής, και έχω αναπτύξει καλύτερες σχέσεις με τα ζώα με τα οποία έχω ζήσει παρά με τους περισσότερους ανθρώπους που έχω γνωρίσει. Με αυτά τα ζώα μοιράζομαι μία άποψη που οι περισσότεροι άνθρωποι ξεχνούν: η ουσία της ζωής είναι η επιβίωση. Μόλις μαθαίνεις αυτό το μάθημα, το να κερδίσεις την εμπιστοσύνη ενός ζώου που –αν ήταν ελεύθερο– θα μπορούσε να σε κατασπαράξει, είναι μια εμπειρία που σου μαθαίνει πολλά.

ΛΙΓΟ ΑΦΟΤΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΑ, Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ ΕΠΕΣΤΡΕΨΕ ΣΤΟ Los Angeles για να επεκτείνει τη δουλειά της και να θέσει τα οικονομικά θεμέλια που πάνω τους χτίστηκε η οικογένειά μας. Ο μπαμπάς μου με μεγάλωσε στην Αγγλία, στο σπίτι των γονιών του Charles και Cybil Hudson, μέχρι που έφτασα τα τέσσερα και δεν ήταν εύκολο για κείνον. Απ' ό,τι καταλάβαινα, οι σχέσεις του πατέρα μου με τον παππού μου Charles δεν ήταν οι καλύτερες. Ο Tony ήταν το μεσαίο από τρία αρσενικά παιδιά, και όπως συμβαίνει συνήθως με τα μεσαία παιδιά, ήταν ο επαναστάτης της οικογένειας. Ο μικρότερος αδελφός του, ο Ian, όπως και ο μεγαλύτερος, ο David, ήταν πολύ περισσότερο εναρμονισμένοι με τις οικογενειακές αξίες. Ο πατέρας μου σπούδασε σε κολλέγιο Τεχνών και κατέληξε να γίνει όλα όσα δεν ήταν ο πατέρας του. Ο Tony ενσάρκωνε απόφιο το πνεύμα της δεκαετίας του '60, και όσο ο παππούς μου καταδίκαιζε τις ιδέες του τόσο εκείνος τις υπερασπιζόταν με πείσμα. Ο παππούς μου Charles ήταν πυροσβέστης στο Stoke, μια κοινότητα που έμοιαζε να έχει παγώσει στο χρόνο. Οι περισσότεροι κάτοικοι του Stoke δεν φεύγουν ποτέ από την πόλη· πολλοί, όπως ο παππούς και η γιαγιά μου, δεν είχαν επιχειρήσει ποτέ να καλύψουν τα εκατόν πενήντα χιλιόμετρα που χώρι-

ζαν την πόλη τους από το Λονδίνο. Ο Charles δεν μπορούσε να χωνέψει την αταλάντευτη αποφασιστικότητα του Tony να σπουδάσει σε κολλέγιο Τεχνών και να ζήσει από τη ζωγραφική. Η σύγκρουση των απόψεών τους πυροδοτούσε συνεχείς διαφωνίες και συχνά οδηγούσε σε βίαιες αντιπαράθεσεις· ο Tony υποστηρίζει ότι, μέχρι να ενηλικιωθεί, ο Charles τον έδερνε, μέχρι λιποθυμίας σχεδόν, σε τακτική βάση.

Ο παππούς μου ήταν ένας τέλειος εκπρόσωπος της Βρετανίας της δεκαετίας του '50, όπως ο γιος του ήταν το αντίστοιχο για τη δεκαετία του '60. Ο Charles ήθελε να βλέπει τα πάντα στη θέση τους, ενώ ο Tony ήθελε να τους αλλάζει θέση και χρώμα. Φαντάζομαι ότι ο παππούς μου θα κόντεψε να πάθει αποπληξία όταν ο γιος του επέστρεψε από το Παρίσι ερωτευμένος με μία ανέμελη μαύρη Αμερικανίδα. Αναρωτιέμαι τι θα είχε πει όταν ο Tony τον πληροφόρησε ότι σκόπευε να την παντρευτεί και να μεγαλώσει το νεογέννητο παιδί τους στο πατρικό σπίτι μέχρι εκείνος και η μαμά μου να μπορέσουν να σταθούν στα πόδια τους. Τώρα που το ξανασκέπτομαι, εντυπωσιάζομαι με το επίπεδο διπλωματικότητας που επέδειξαν τα εμπλεκόμενα μέρη.

ΑΜΕΣΩΣ ΜΟΛΙΣ ΜΠΟΡΕΣΑ ΝΑ ΤΑΞΙΔΕΨΩ ΜΕ ΤΡΕΝΟ, ο μπαμπάς μου με πήγε στο Λονδίνο. Ήμουν μόνο δύο ή τριών ετών, αλλά από ένστικτο καταλάβαινα πόσο μακριά βρισκόταν από τις ατέλειωτες σειρές με τούβλινα σπίτια του Stoke και τις καθωσπρέπει οικογένειες, γιατί ο πατέρας μου αποτελούσε μέλος της μποέμ σκηνης. Υπήρχαν lava lamps [Σ.τ.Μ.: φωτιστικά με υγρό κερί] και λάμπες υπεριώδους φωτός, ενώ στους υπαίθριους πάγκους και τους καλλιτέχνες της Portobello Road κυριαρχούσαν οι συναρπαστικοί ηλεκτρικοί ήχοι της εποχής. Ο πατέρας μου δεν θεωρούσε ποτέ τον εαυτό του beatnik, αλλά είχε απορροφήσει τα στοιχεία αυτού του τρόπου ζωής σχεδόν σαν μέσα από όσμωση. Έμοιαζε να έχει επιλέξει τα καλύτερα στοιχεία αυτής της κουλτούρας: λάτρευε την περιπέτεια· του άρεσε να παίρνει τους δρόμους κουβαλώντας μόνο ένα σάκκο με ρούχα και να εξασφαλίζει κατάλυμα σε διαμερίσματα γεμάτα ενδιαφέροντες ανθρώπους. Οι γονείς μου με δίδαξαν πολλά, αλλά το πιο σημαντικό μάθημα το πήρα πολύ νωρίς: τίποτε δεν συγκρίνεται με τη ζωή στο δρόμο.

Θυμάμαι τα καλά της Αγγλίας. Ήμουν το κέντρο της προσοχής των γονιών μου. Πήγα σχολείο. Συμμετείχα σε θεατρικές παραστάσεις όπως στις *Δώδεκα ημέρες των Χριστουγέννων*, ενώ είχα τον πρώτο ρόλο στον *Μικρό Τυμπανιστή*. Ζωγράφιζα ασταμάτητα. Μια φορά την εβδομάδα έβλεπα το

The Avengers και το *Thunderbirds*. Το τηλεοπτικό τοπίο στα τέλη των 60s ήταν εξαιρετικά φτωχό· αντανακλούσε την εικόνα του κόσμου μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και τις αντιλήψεις της γενιάς των παππούδων μου. Υπήρχαν μόνο τρία κανάλια, και πρόβαλλαν όλα μόνο ειδήσεις, εκτός από δύο ώρες την εβδομάδα που κάποιο πρόβαλλε μία από τις παραπάνω δύο σειρές. Δεν είναι ν' απορεί κανείς που η γενιά των γονιών μου αφοσιώθηκε στην πολιτιστική αλλαγή που γεννιόταν τότε.

Αφότου ο Tony κι εγώ πήγαμε να βρούμε την Ola στο Los Angeles, ο πατέρας μου δεν ξαναμίλησε με τους γονείς του. Οι παππούδες μου γρήγορα χάθηκαν από τη ζωή μου και –καθώς μεγάλωνα– συχνά μου έλειπαν. Η μητέρα μου παρακινούσε τον πατέρα μου να διατηρήσει επαφές μαζί τους, αλλά εκείνος δεν έδινε σημασία· δεν τον ένοιαζε πια. Μόνο όταν οι Guns N' Roses έγιναν διάσημοι ξαναείδα τους Άγγλους συγγενείς μου. Όταν παίξαμε στο Wembley Stadium, το 1992, η φαμίλια των Hudson ενέσκηψε σε πλήρη σύνθεση. Πριν τη συναυλία, είδα στα παρυσκήνια έναν από τους θείους μου, τον ξάδελφό μου και τον παππού μου, στο πρώτο του ταξίδι από το Stoke στο Λονδίνο, να στραγγίζουν και την τελευταία σταγόνα αλκοόλ που υπήρχε στο καμαρίνι. Αν κάποιος από τους Guns έπινε όσα ποτά είχαμε ζητήσει από τους υπεύθυνους της διοργάνωσης, θα είχε πέσει νεκρός.

Η ΠΡΩΤΗ ΜΟΥ ΑΝΑΜΝΗΣΗ ΑΠΟ ΤΟ LOS ANGELES ΕΙΝΑΙ το «Light My Fire» των Doors να ακούγεται στη διαπασών από το πικαπ των γονιών μου, κάθε μέρα, όλη μέρα. Στα τέλη των 60s και στις αρχές των 70s το Los Angeles ήταν το κέντρο του κόσμου, ειδικά για νεαρούς Βρετανούς που καταπιάνονταν με τις Καλές Τέχνες ή τη μουσική: υπήρχε μεγάλη δημιουργική έξαρση σε σύγκριση με το παλαιών αρχών σύστημα στην Αγγλία, και οι καιρικές συνθήκες ήταν παραδεισένιες σε σύγκριση με το βροχερό και ομιχλώδες Λονδίνο. Εκτός αυτού, το να εγκαταλείψεις την Αγγλία για τις ακτές της Αμερικής ήταν ο καλύτερος τρόπος να ανατρέψεις το σύστημα και την ανατροφή σου – κάτι που ο μπαμπάς μου έκανε με χαρά.

Η μητέρα μου συνέχισε να εργάζεται ως σχεδιάστρια μόδας, ενώ ο πατέρας μου εκμεταλλεύτηκε το φυσικό του ταλέντο στη γραφιστική. Η μαμά μου είχε γνωριμίες στη μουσική βιομηχανία – έτσι πολύ γρήγορα ο σύζυγός της βρέθηκε να σχεδιάζει εξώφυλλα δίσκων. Ζούσαμε στην αρχή της Lookout Mountain Road κοντά στη Laurel Canyon Boulevard, σε μία τυπική κοινότητα των 60s. Η συγκεκριμένη περιοχή του Los Angeles απο-

τελούσε ανέκαθεν πόλο έλξης καλλιτεχνών λόγω της... μποέμ διάταξης του τοπίου. Τα σπίτια ήταν σκαρφαλωμένα σε μια πλαγιά του βουνού πνιγμένη στη βλάστηση. Είναι μπανγκαλόου με ξενώνες και παράσπιτα που επιτρέπουν έναν ελεύθερο, σχεδόν κοινοβιακό τρόπο ζωής. Όταν ήμουν μικρός, ζούσε εκεί μια πολύ γνωστή παρέα από καλλιτέχνες και μουσικούς. Η Joni Mitchell έμενε λίγα σπίτια παρακάτω από το δικό μας. Ο Jim Morrison έμενε πίσω από το Canyon Store, όπως και ο νεαρός Glen Frey, που εκείνη την εποχή σχημάτιζε τους Eagles. Ήταν μια κοινότητα όπου όλοι συνδέονταν μεταξύ τους: η μαμά μου σχεδίαζε τα ρούχα της Joni Mitchell, ενώ ο μπαμπάς μου αναλάμβανε τα εξώφυλλα των δίσκων της. Ο David Geffen ήταν στενός μας φίλος και τον θυμάμαι πολύ καλά. Χρόνια αργότερα, ο David υπήρξε ο άνθρωπος που υπέγραψε συμβόλαιο με τους Guns N' Roses, αν και όταν το έκανε δεν ήξερε ποιος ήμουν – ούτε φρόντισα να του το πω. Τα Χριστούγεννα του 1987 τηλεφώνησε στην Ola και τη ρώτησε τι έκανα. «Θα 'πρεπε να ξέρεις τι κάνεις», του είπε, «μόλις κυκλοφόρησες το δίσκο του».

ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΚΑΝΑ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΟ LAUREL CANYON μετακομίσαμε νότια, σε ένα διαμέρισμα στην Doheny. Άλλαξα σχολείο, και τότε ανακάλυψα με πόσο διαφορετικό τρόπο ζούσε ένα μέσο Αμερικανάκι. Δεν είχα ποτέ ένα τυπικό «παιδικό» δωμάτιο γεμάτο παιχνίδια και τοίχους βαμμένους με χτυπητά χρώματα. Συνήθως, στην ατμόσφαιρα πλανιόταν το άρωμα της μαριχουάνας και η βαριά μυρωδιά των ινδικών στικ. Η διάθεση ήταν πάντοτε χαρούμενη, αλλά τα χρώματα που κυριαρχούσαν ήταν μονίμως σκούρα. Δεν είχα κανένα πρόβλημα με όλη αυτή την κατάσταση, επειδή δεν με ενδιέφερε να κάνω παρέα με παιδιά της ηλικίας μου. Προτιμούσα την παρέα των ενηλίκων, επειδή ανάμεσα στους φίλους των γονιών μου εξακολουθούν και σήμερα να συγκαταλέγονται μερικές από τις πιο φωτεινές και δημιουργικές προσωπικότητες που έχω γνωρίσει.

Άκουγα ραδιόφωνο απ' το πρωί ως το βράδυ, συνήθως τον σταθμό KHI στα μεσαία. Κοιμόμουν με το ραδιόφωνο ανοιχτό. Διάβαζα τα μαθήματά μου και έπαιρνα καλούς βαθμούς, αν και ο δάσκαλός μου έλεγε ότι δεν πρόσεχα στο μάθημα και χάζευα όλη μέρα. Η αλήθεια είναι ότι το πάθος μου ήταν η τέχνη. Λάτρευα τον Γάλλο μετα-ιμπρεσιονιστή ζωγράφο Henri Rousseau και, όπως κι εκείνος, ζωγράφιζα σκηνές ζούγκλας γεμάτες με τα αγαπημένα μου ζώα. Η εμμονή μου με τα φίδια ξεκίνησε από πολύ νωρίς. Την πρώτη φορά που η μητέρα μου με πήγε στο Big Sur της California για να επισκεφτούμε μια φίλη της και να κάνουμε κάμπινγκ

εκεί, ήμουν έξι χρονών και πέρασα πολλές ώρες στο δάσος κυνηγώντας φίδια. Τα αναζητούσα ψάχνοντας κάτω από θάμνους και δέντρα, ώσπου γέμιζα μ' αυτά ένα άδειο ενυδρείο. Έπειτα τα άφηνα ελεύθερα.

Όμως αυτή δεν ήταν η μοναδική συγκίνηση που βίωσα σε εκείνη την εκδρομή: η μαμά και η φίλη της ήταν ελεύθερες, ανέμελες γυναίκες που απολάμβαναν το να κάνουν βόλτες με τον «Σκαραβαίο» της μητέρας μου στους στριφογυριστούς δρόμους στις πλαγιές των λόφων. Θυμάμαι που το αυτοκίνητο έτρεχε και εγώ, δεμένος στη θέση του συνοδηγού, κοιτούσα φοβισμένος έξω από το παράθυρο τον ωκεανό και τον γκρεμό που έχασκε λίγα εκατοστά από την πόρτα μου.

Η ΔΙΣΚΟΘΗΚΗ ΤΩΝ ΓΟΝΙΩΝ ΜΟΥ ΗΤΑΝ ΑΨΟΓΗ. ΑΚΟΥΓΑΝ τα πάντα, από Μπετόβεν μέχρι Led Zeppelin, και εγώ συνέχισα να ανακαλύπτω σ' αυτήν κρυμμένα διαμάντια, ακόμα και όταν μπήκα για τα καλά στην εφηβεία. Ήξερα όλους τους καλλιτέχνες της εποχής, επειδή οι γονείς μου μ' έπαιρναν συνεχώς μαζί τους σε συναυλίες, αλλά κι επειδή η μητέρα μου με έπαιρνε στη δουλειά της. Ήρθα από πολύ μικρός σε επαφή με το κύκλωμα της διασκέδασης. Είδα το εσωτερικό πολλών στούντιο για ηχογραφήσεις και πρόβες, όπως και κινηματογραφικά και τηλεοπτικά πλατό. Είδα πολλές ηχογραφήσεις και πρόβες της Joni Mitchell· είδα επίσης τον Flip Wilson (έναν κωμικό που εκείνη την εποχή ήταν διάση-

Αρχικά ο Slash ήταν σίγουρος πως ήταν δεινόσαυρος· έπειτα πέρασε στη φάση του Μόγλη.

Η Θέα μιας κιθάρας εξακολουθεί να με «φτιάχνει».

μος αλλά έκτοτε ξεχάστηκε) να κινηματογραφεί την τηλεοπτική εκπομπή του. Είδα την Αυστραλιανή pop τραγουδίστρια Helen Reddy να κάνει πρόβες και να εμφανίζεται ζωντανά, ενώ ήμουν παρών όταν η Linda Rodstandt έπαιξε για πρώτη φορά στο Troubadour. Η μαμά με πήρε μαζί της όταν έντυσε τον Bill Cosby για εμφανίσεις του ως stand-up κωμικός, και έραψε μερικά αποκλειστικά κομμάτια για τη γυναίκα του· τη θυμάμαι να φεύγει για να συναντήσει τις Pointer Sisters. Όλα αυτά συνέβησαν σε όλο το φάσμα της σταδιοδρομίας της, αλλά η εποχή που ζούσαμε στο διαμέρισμα στην Doheny ήταν κυριολεκτικά η χρυσή εποχή. Η Carly Simon περνούσε συχνά από το σπίτι, το ίδιο και η τραγουδίστρια της soul, Minne Ripperton. Γνώρισα τον Stevie Wonder και την Diana Ross. Η μητέρα μου λέει ότι γνώρισα και τον John Lennon, αλλά δυστυχώς δεν το θυμάμαι καθόλου. Θυμάμαι όμως τον Ringo Starr: η μαμά μου σχεδίασε το α λα Parliament-Funkadelic κοστούμι που φορούσε ο Ringo στον τέταρτο προσωπικό του δίσκο, του 1974, το *Goodnight Vienna*. Είχε γκρι μεταλιζέ χρώμα και ήταν ψηλοκάβαλο, με ένα λευκό αστέρι στο στήθος.

Κάθε σκηνή που έβλεπα όταν βρισκόμουν με τη μαμά μου στα παρασκήνια ή στο soundcheck κάποιας συναυλίας ασκούσε μια παράξενη, σχεδόν μαγική επίδραση πάνω μου. Δεν είχα ιδέα τι συνέβαινε, αλλά ήμουν σαγηνευμένος από το μηχανισμό που βρισκόταν πίσω από την παράσταση, και το ίδιο μου συμβαίνει ακόμα και σήμερα. Μια σκηνή γεμάτη όργανα που περιμένει το συγκρότημα για να τους δώσει ζωή είναι ένα θέαμα που με εντυπωσιάζει. Η θέα μιας κιθάρας εξακολουθεί να με «φτιάχνει». Μου προκαλεί ένα αίσθημα δέους! Στα χέρια του κατάλληλου μουσικού, διαθέτει την ικανότητα να μετασχηματίζει την πραγματικότητα.

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΜΟΥ ALBION ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ ΤΟΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟ ΤΟΥ 1972. Η γέννησή του μετέβαλε κάπως τη δυναμική της οικογένειας· ξαφνικά, υπήρχε ανάμεσά μας μια καινούργια προσωπικότητα. Μου άρεσε που είχα μικρό αδελφό και χαιρόμουν να τον φροντίζω: μου άρεσε πολύ όταν οι γονείς μου ζητούσαν να κάνω babysitting.

Όμως, λίγο καιρό μετά τη γέννηση του Albion, άρχισα να παρατηρώ μία αλλαγή στην οικογένειά μας. Οι γονείς μου δεν ήταν οι ίδιοι όταν

Ο Slash και ο αδελφός του Albion, στο La Brea Tar Pits.

βρίσκονταν μαζί – πολύ συχνά δε, ήταν χώρια. Τα πράγματα άρχισαν να παίρνουν την κάτω βόλτα μόλις μετακομίσαμε στο διαμέρισμα της οδού Doheny και η μητέρα μου άρχισε να γίνεται πραγματικά επιτυχημένη στη δουλειά της. Η διεύθυνσή μας ήταν North Doheny 710 – τώρα το σημείο είναι ένα άδειο οικόπεδο όπου πουλάνε έλατα για τα Χριστούγεννα. Θα έπρεπε να αναφέρω ότι στο απέναντι διαμέρισμα από μας έμενε ο αυθεντικός Μαύρος Elvis, ο οποίος ήταν διαθέσιμος για ενοικίαση σε πάρτι στο Las Vegas – αν βέβαια ενδιαφερόταν κανείς.

Τώρα που είμαι μεγαλύτερος, μπορώ να δω μερικά από τα προφανή ζητήματα που υπονόμευσαν τη σχέση των γονιών μου. Στον πατέρα μου ποτέ δεν άρεσε η στενή σχέση της συζύγου του με τη μητέρα της. Ένιωθε να θίγεται κάθε φορά που η πεθερά του μας βοηθούσε οικονομικά, και ποτέ δεν είδε με καλό μάτι την ανάμιξή της στα εσωτερικά της οικογένειας. Το γεγονός ότι έπινε, έκανε τα πράγματα χειρότερα: στον πατέρα μου άρεσε να πίνει – να πίνει πολύ. Ήταν ο κλασικός κακός πότης: δεν γινόταν ποτέ βίαιος, επειδή ήταν πολύ έξυπνος και περίπλοκος χαράκτηρας ώστε να καταφύγει στην ωμή βία με σκοπό να εκφραστεί, αλλά όταν μεθούσε είχε κακή διάθεση. Έκανε ανάρμοστα σχόλια για όσους

ήταν παρόντες. Περισσότερο να πω ότι έτσι κατέστρεψε πολλές σχέσεις του.

Ήμουν μόλις οκτώ χρονών, αλλά θα έπρεπε να είχα καταλάβει ότι κάτι δεν πήγαινε καθόλου καλά. Οι γονείς μου φέρονταν πάντα ο ένας στον άλλο με σεβασμό, αλλά τους μήνες πριν το χωρισμό τους απέφευγαν εντελώς ο ένας τον άλλο. Η μαμά μου ήταν έξω τα περισσότερα βράδια, και ο μπαμπάς μου περνούσε εκείνες τις νύχτες στην κουζίνα, μόνος και λυπημένος, πίνοντας κόκκινο κρασί και ακούγοντας πιανιστικές συνθέσεις του Eric Satie. Όταν η μαμά μου ήταν στο σπίτι, ο μπαμπάς με έπαιρνε μαζί του και βγαίναμε για μεγάλους περιπάτους.

Τόσο στην Αγγλία όσο και στο Los Angeles πήγαινε παντού με τα πόδια. Στην εποχή πριν τον Charles Manson –προτού δηλαδή η ομάδα του Manson δολοφονήσει τη Sharon Tate και τους φίλους της– πηγαίναμε παντού με ωτοστόπ. Το Los Angeles ήταν ένας τόπος αθωότητας πριν από αυτό το περιστατικό· αυτές οι δολοφονίες σηματοδότησαν το τέλος των ουτοπικών οραμάτων του Flower Power της δεκαετίας του '60.

Οι παιδικές μου αναμνήσεις από τον Tony έχουν κινηματογραφικό χαρακτήρα· θυμάμαι όλα αυτά τα απογεύματα που περνούσα κοιτάζοντάς τον ενώ περπατούσα στο πλάι του. Μία από αυτές τις βόλτες κατέληξε στο Fatburger, όπου μου είπε ότι θα χώριζαν με τη μαμά. Ένιωσα συντετριμμένος· η μοναδική αίσθηση σταθερότητας που είχα γνωρίσει είχε πια χαθεί. Δεν έκανα καμία ερώτηση, απέμεινα μόνο να κοιτάζω το χάμπουργκερ που κρατούσα στο χέρι μου. Όταν η μαμά μου μού εξήγησε την κατάσταση το ίδιο βράδυ, φρόντισε να μου παρουσιάσει τα θετικά της στοιχεία: Τώρα θα είχα δύο σπίτια για να μένω. Το σκέφτηκα για λίγο, και μου φάνηκε ότι είχε κάποια λογική, αλλά ακουγόταν σαν ψέμα· έγνεψα ενώ μιλούσε, αλλά σταμάτησα να ακούω.

Ο χωρισμός των γονιών μου ήταν συναινετικός αλλά δύσκολος, επειδή επισήμως πήραν διαζύγιο χρόνια αργότερα. Έμεναν συχνά σε κοντινή απόσταση και κινούνταν στους ίδιους κύκλους. Την εποχή που χώρισαν, ο μικρός αδελφός μου ήταν μόνο δύο χρονών – έτσι, για προφανείς λόγους συμφώνησαν να αναλάβει την κηδεμονία του η μητέρα μου, ενώ σε εμένα άφησαν τη δυνατότητα επιλογής, κι εγώ επέλεξα να μείνω με τη μητέρα μου. Η Ola φρόντισε να με μεγαλώσει όσο καλύτερα μπορούσε, αλλά ταξίδευε συνεχώς για να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις του επαγγέλματός της. Από ανάγκη, εγώ και ο αδελφός μου ζούσαμε άλλοτε στο σπίτι της μαμάς και άλλοτε σ' αυτό τη γιαγιάς. Το σπίτι των γονιών μου ήταν πάντα γεμάτο, ενδιαφέρον και αντισυμβατικό – αλλά προπάντων παρείχε μια σταθερότητα. Μόλις ο δεσμός τους διαλύθηκε, το κύριο χαρακτηριστικό της ζωής μου έγινε η συνεχής μετακίνηση.

Ο χωρισμός ήταν πολύ δύσκολος για τον πατέρα μου, και έκανα κάμποσο καιρό να τον δω. Ήταν δύσκολος για όλους μας· το συνειδητοποίησα όταν είδα τη μητέρα μου με τη συντροφιά ενός άλλου άνδρα. Ο άνδρας εκείνος ήταν ο David Bowie.

ΤΟ 1975, Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΣΥΝΕΡΓΑΖΕΤΑΙ ΣΤΕΝΑ με τον David Bowie, εποχή κατά την οποία ηχογραφούσε το *Station to Station*· είχε αρχίσει να σχεδιάζει ρούχα για λογαριασμό του την εποχή του *Young Americans*. Όταν δέχθηκε να πρωταγωνιστήσει στο *The Man Who Fell to Earth*, η μαμά μου ανέλαβε τα κοστούμια της ταινίας, η οποία γυρίστηκε στο Νέο Μεξικό. Στη συνέχεια, εκείνη και ο Bowie έζησαν μία σύντομη σχέση. Τώρα που το ξανασκέφτομαι, ίσως να μην ήταν κάτι σοβαρό, αλλά εκείνη την εποχή ήταν λες και έβλεπα έναν εξωγήινο να προσγειώνεται στην αυλή του σπιτιού μου.

Μόλις χώρισαν οι γονείς μου, η μαμά μου, ο αδελφός μου κι εγώ μετακομίσαμε σε ένα σπίτι στη Rangely Drive. Ήταν ένα πολύ μοντέρνο σπίτι: οι τοίχοι του καθιστικού ήταν βαμμένοι στο γαλάζιο του ουρανού και είχαν ζωγραφιστά σύννεφα. Υπήρχε ένα πιάνο, και η δυσκοτήκη της μαμάς μου έπιανε έναν ολόκληρο τοίχο. Ήταν ξεστό και φιλικό. Ο Bowie περνούσε συχνά με τη γυναίκα του Angie και το γιο του Zowie. Τα 70s ήταν μοναδική εποχή: έμοιαζε πολύ φυσικό για τον Bowie να φέρει τη γυναίκα και το γιο του στο σπίτι της ερωμένης του για να κάνουμε όλοι μαζί παρέα. Εκείνη την εποχή η μητέρα μου εξασκούσε το ίδιο είδος υπερβατικού διαλογισμού με τον David. Έψαλλαν μαζί μπροστά στο βωμό που είχε στην κρεβατοκάμαρα.

Αμέσως μόλις γνώρισα τον David τον αποδέχθηκα γιατί αποδείχθηκε έξυπνος, αστείος και εκπληκτικά δημιουργικός άνθρωπος. Η επαφή μου μαζί του ενίσχυσε την εικόνα που έβλεπα επί σκηνής. Πήγα να τον δω με τη μαμά μου στο Forum του Los Angeles το 1975, και ήταν η πρώτη από πολλές φορές που –βλέποντάς τον να βγαίνει επί σκηνής– ένιωσα σαγηνευμένος. Η συναυλία του ήταν η πεμπτουσία της ερμηνείας. Είδα τα οικεία χαρακτηριστικά ενός ανθρώπου που γνώριζα, μεγεθυμένα στο έπακρο. Είχε επαναφέρει την έννοια του rock star στις ρίζες της. Η ταυτότητα ενός rock star είναι η διατομή αυτού που είσαι και αυτού που θέλεις να γίνεις.

Ιπτάμενοι αθλητές

Κανείς δεν περιμένει να του τραβήξουν το χαλί κάτω από τα πόδια· τα γεγονότα που αλλάζουν ριζικά τη ζωή ενός ανθρώπου δεν προαναγγέλλουν τον ερχομό τους. Παρόλο που το ένστικτο και η ενόραση μπορούν να παράσχουν κάποια προειδοποιητικά σημάδια, δεν σε προετοιμάζουν για την αίσθηση κενού που νιώθεις όταν η μοίρα φέρνει τη ζωή σου ανάποδα. Οργή, σύγχυση, λύπη και αμηχανία αναδεύονται μέσα σου σαν μια εσωτερική θύελλα. Παίρνει χρόνια μέχρι να κατακάσει η σκόνη, ενώ μέχρι τότε εσύ κάνεις τα πάντα για να δεις μέσα από τη θύελλα των συναισθημάτων.

Επιφανειακά, ο χωρισμός των γονιών μου έγινε με κοινή συναίνεση. Δεν υπήρξαν καυγάδες, ούτε άσχημες συμπεριφορές, δικηγόροι ή δικαστήρια. Ωστόσο, μου πήρε χρόνια για να συμφιλιωθώ με το γεγονός. Έχασα ένα κομμάτι αυτού που ήμουν και αναγκάστηκα να επαναπροσδιορίσω τον εαυτό μου με τους δικούς μου όρους. Έμαθα πολλά, αλλά αυτά τα μαθήματα δεν με βοήθησαν αργότερα, όταν η μοναδική άλλη οικογένεια που είχα γνωρίσει διαλύθηκε. Είδα τα σημάδια εκείνη την εποχή, όταν οι Guns N' Roses άρχισαν να εμφανίζουν σημάδια διάλυσης. Όμως, παρόλο που σε αυτή την περίπτωση εκείνος που έφυγε ήμουν εγώ, με περίμενε ο ίδιος συναισθηματικός κυκλώνας. Δυσκολεύτηκα πολύ να ξαναβρώ το δρόμο μου.

Οταν χώρισαν οι γονείς μου, η ξαφνική αλλαγή με μεταμόρφωσε. Μέσα μου ήμουν ένα καλό παιδί· εξωτερικά έγινα ένα προβληματικό παιδί. Η δυνατότητα έκφρασης των συναισθημάτων παραμένει ένα αδύνατό μου σημείο, και καθώς δεν μπορούσα να εκφράσω αυτό που ένιωθα, ακολούθησα τις φυσικές μου κλίσεις – έβγαλα προς τα έξω αυτό που ένιωθα και έγινα πρόβλημα για την πειθαρχία του σχολείου.

Η υπόσχεση των γονιών μου ότι το γεγονός πως θα ζούσα σε δύο σπίτια δεν θα άλλαζε τίποτα, αποδείχθηκε κούφια. Τον πρώτο χρόνο του χωρισμού τους δεν είδα καθόλου τον πατέρα μου και, όταν τον έβλεπα, οι συναντήσεις μας ήταν αμήχανες και παράξενες. Όπως προανέφερα, το διαζύγιο ήταν για κείνον μεγάλο χτύπημα, και το να τον βλέπω να προσπαθεί να προσαρμοστεί ήταν δύσκολη εμπειρία για μένα· για κάποιο διάστημα ήταν ανίκανος να δουλέψει. Ζούσε με πενιχρά μέσα και έκανε παρέα με τους καλλιτέχνες φίλους του. Όταν τον επισκεπτόμουν, τον ακολουθούσα στη βόλτα με τους φίλους του και τους έβλεπα να πίνουν άφθονο κόκκινο κρασί, να μιλούν για τέχνη και λογοτεχνία, ενώ η συζήτηση συνήθως κατέληγε στον Picasso, τον αγαπημένο ζωγράφο του πατέρα μου. Όταν ήμουν με τον πατέρα μου κάναμε περιπετειώδεις εξορμήσεις – είτε στη βιβλιοθήκη είτε στην πινακοθήκη, όπου καθόμαστε μαζί και ζωγραφίζαμε.

Η μητέρα μου έλειπε από το σπίτι περισσότερο από ποτέ· δούλευε συνεχώς και ταξίδευε συχνά για να ζήσει εμένα και τον αδελφό μου. Περνούσαμε πολύ καιρό με τη γιαγιά μας, την Ola Sr., που ήταν πάντα η σωτηρία μας όταν η μαμά δυσκολευόταν να τα φέρει βόλτα. Περνούσαμε επίσης πολλή ώρα με τη θεία και τα ξαδέλφια μας που ζούσαν στα περίχωρα του Los Angeles. Το σπίτι τους ήταν θορυβώδες, γεμάτο από την ενέργεια των πολλών παιδιών. Οι επισκέψεις μας προσέδιδαν κάποια κανονικότητα στην ιδέα που είχαμε για το τι σημαίνει οικογένεια. Όμως, τώρα που το σκέφτομαι εκ των υστέρων, είχα πολύ χρόνο στα χέρια μου και δεν τον άφησα ανεκμετάλλετο.

Μόλις έγινα δώδεκα χρονών, άρχισα να μεγαλώνω γρήγορα. Έκανα σεξ, κάπνιζα, έπαιρνα ναρκωτικά, έκλεβα, με απέβαλαν από το σχολείο, και σε ορισμένες περιπτώσεις αν δεν ήμουν ανήλικος θα είχα καταλήξει στη φυλακή. Εξωτερικεύα αυτό που ένιωθα μέσα μου και έκανα τη ζωή μου το ίδιο έντονη και ασταθή με τα συναισθήματά μου. Ένα χαρακτηριστικό που θα με καθόριζε πάντα, απέκτησε υπόσταση εκείνη την περίοδο: η ένταση με την οποία επιδιώκω αυτά που με ενδιαφέρουν. Το πρωταρχικό μου πάθος, όταν έφτασα τα δώδεκα, μετατοπίστηκε από τη ζωγραφική στο μόντο-κρος με ποδήλατα.

Το 1977, οι αγώνες με ποδήλατα BMX ήταν το τελευταίο extreme

sport μετά την τρέλα με το surf και το skateboard στα τέλη της δεκαετίας του '60. Το είδος είχε ήδη κάποιους σταρ, όπως ο Stu Thompson και ο Scott Breithaupt, καθώς και μερικά περιοδικά, όπως το *Bicycle Motocross Action* και το *American Freestyler*, ενώ πολύ συχνά οργανωνονταν ημιεπαγγελματικοί και επαγγελματικοί αγώνες. Η γιαγιά μου μου αγόρασε ένα Webco, και αυτό ήταν· έγινα σκλάβος του. Άρχισα να κερδίζω αγώνες και μερικά περιοδικά με ανέφεραν ως ανερχόμενο ποδηλάτη στις κατηγορίες ηλικίας δεκατρία με δεκατέσσερα. Το λάτρευα· ήμουν έτοιμος να γίνω επαγγελματίας αμέσως μόλις έβρισκα χορηγό, αλλά κάτι έλειπε. Δεν μπορούσα να αποκρυπτογραφήσω τα συναισθήματά μου, ώστε να εκφράσω το γεγονός ότι βαθιά μέσα μου το BMX δεν με ικανοποιούσε. Το διαπίστωσα λίγα χρόνια αργότερα.

Μετά το σχολείο περνούσα την ώρα μου χαζεύοντας σε καταστήματα ποδηλάτων, και έγινα μέλος της ομάδας ενός καταστήματος που λεγόταν Spokes and Stuff, όπου άρχισα να κάνω παρέα με παιδιά πολύ μεγαλύτερα από μένα· κάποια απ' αυτά δούλευαν στο κατάστημα ποδηλάτων Schwinn στη Santa Monica. Μαξυνόμαστε καμιά δεκαριά και κάναμε βόλτες στο Hollywood· όλοι μας εκτός από δύο –που ήταν αδελφια– προερχόμαστε από οικογενειακά περιβάλλοντα με τον ένα ή τον άλλο τρόπο διαταραγμένα. Βρίσκαμε παρηγοριά ο ένας στον άλλο: η ώρα που περνούσαμε μαζί ήταν η μοναδική τακτική ανθρώπινη επικοινωνία στην οποία μπορούσαμε να βασιζόμαστε.

Συναντιόμαστε κάθε απόγευμα στο Hollywood και ξεχνούμαστε παντού· από το Culver City μέχρι το La Brea Tar Pits, όλοι οι δρόμοι ήταν για μας μια τεράστια ποδηλατική πίστα. Πηδούσαμε σε όποια κεκλιμένη επιφάνεια βρίσκαμε και ενοχλούσαμε τους πεζούς, άσχετα αν ήταν μεσάνυχτα ή ώρα αιχμής. Ήμαστε τσαμπουκαλεμένα πιτσιρικάκια πάνω σε ποδήλατα με ύψος μισό μέτρο, αλλά καθώς ήμαστε δεκάδες, ολόκληρες αγέλες που τρέχαμε σαν δαιμονισμένοι στα πεζοδρόμια, αποτελούσαμε υπολογίσιμη δύναμη. Πηδούσαμε πάνω στα παγκάκια των στάσεων, πολλές φορές την ώρα που κάποιος άτυχος περιμένε το λεωφορείο, όπως και πάνω από πυροσβεστικούς κρουνοί, ενώ συναγωνιζόμαστε όλη την ώρα ποιος θα κάνει τα πιο παράτολμα κόλπα. Ήμαστε απογοητευμένοι έφηβοι που προσπαθούσαμε να περάσουμε τα φουρτουνιασμένα νερά μιας δύσκολης ηλικίας, και το κάναμε χοροπηδώντας πάνω στα πεζοδρόμια του Los Angeles.

Τρέχαμε στη χωμάτινη πίστα που υπήρχε στο Valley, δίπλα στο Κέντρο Νεότητας του Reseda. Απείχε περίπου είκοσι πέντε χιλιόμετρα από το Hollywood, πράγμα καθόλου εύκολο πάνω σε ποδήλατο BMX. Για

να κόψουμε δρόμο, αρπαζόμαστε από τους προφυλακτήρες των αυτοκινήτων που περνούσαν από τη Laurel Canyon Boulevard. Δεν θα το συνιστούσα σε κανένα, αλλά χρησιμοποιούσαμε τα περαστικά αυτοκίνητα σαν τελεφερίκ του σκι. Περιμέναμε στην άκρη του δρόμου, και έπειτα ο καθένας μας πιανόταν από ένα αμάξι και έτσι ανηφορίζαμε στο λόφο. Το να ισορροπείς πάνω σε ένα ποδήλατο, έστω και με χαμηλό κέντρο βάρους, ενώ κρατιέσαι από ένα αυτοκίνητο που τρέχει με πενήντα ή εξήντα χιλιόμετρα την ώρα, είναι συναρπαστικό, αλλά δύσκολο ακόμα και σε επίπεδο έδαφος. Αν το επιχειρείς σε μια σειρά από στρόφες στους ελικοειδείς ανηφορικούς δρόμους όπως η Laurel Canyon, είναι το κάτι άλλο. Απορώ πώς κάποιος από μας δεν κατέληξε κάτω από τις ρόδες ενός αυτοκινήτου. Επίσης απορώ όταν θυμάμαι ότι τις περισσότερες φορές ανέβαινα ή κατέβαινα το λόφο χωρίς φρένα. Στο μυαλό μου, το γεγονός ότι ήμουν ο νεότερος σήμαινε ότι σε κάθε βόλτα έπρεπε να αποδείξω κάτι στους φίλους μου: κρίνοντας από το ύψος στα πρόσωπά τους έπειτα από κάποιο κόλπο μου, μάλλον είχα πετύχει. Οι φίλοι μου μπορεί να ήταν μόλις έφηβοι, αλλά δεν εντυπωσιάζονταν εύκολα.

Για να λέμε την αλήθεια, ήμαστε σκληρή παρέα. Ανάμεσά μας ήταν ο Danny McCracken. Ήταν δεκάξι χρονών· ένα δυνατό, βαρύ και σιωπηλό παιδί, που όλοι καταλάβαιναν ότι καλύτερα ήταν να μην του πηγαιναν κόντρα. Μια νύχτα εγώ και ο Danny κλέψαμε ένα ποδήλατο με στραβά πηρούνια, και ενώ έκανε επίτηδες πηδους με αυτό για να τα σπάσει και να μας κάνει να γελάσουμε, έπεσε πάνω στο τιμόνι και έσκισε τον καρπό του. Παρακολουθούσα τη σκηνή και είδα το αίμα να πετάγεται παντού, όπως σε αργή κίνηση.

«Ααααα!» φώναξε ο Danny. Ακόμα και εκείνες τις στιγμές του πόνου, η φωνή του Danny ήταν παράξενα απαλή σε σχέση με το μέγεθός του – κάπως σαν του Mike Tyson.

«Να πάρει!»

«Γαμώτο!»

«Ο Danny κόπηκε!»

Ο Danny έμενε στη γωνία· έτσι δύο από μας τον συνοδεύσαμε σπίτι του, σφίγγοντας τον καρπό του για να σταματήσει ο πίδακας του αίματος.

Φτάσαμε στην εξώπορτα και χτυπήσαμε το κουδούνι. Η μαμά του ήρθε στην πόρτα και της δείξαμε τον καρπό του Danny. Τον κοίταξε ατάραχη, με μια έκφραση δυσπιστίας.

«Τι στο διάβολο θέλετε να κάνω;» είπε, και έκλεισε με δύναμη την πόρτα.

Δεν ξέραμε τι να κάνουμε· τώρα το πρόσωπο του Danny είχε χλομιά-

σει. Δεν ξέραμε ούτε πού βρίσκεται το πιο κοντινό νοσοκομείο. Αρχίσαμε να περπατάμε στο δρόμο, με το αίμα να πετάγεται πάνω μας, και κάναμε σήμα στο πρώτο αυτοκίνητο που είδαμε, να σταματήσει.

Έσκυψα στο παράθυρο του οδηγού: «Ο φίλος μου αιμορραγεί και φοβόμαστε ότι θα πεθάνει, μπορείτε να τον πάτε στο νοσοκομείο;» είπα σε κατάπληξη υστερίας. «Θα πεθάνει!» Ευτυχώς, η οδηγός ήταν νοσοκόμα.

Έβαλε τον Danny να καθίσει στο μπροστινό κάθισμα και εμείς ακολουθήσαμε το αυτοκίνητο με τα ποδήλατά μας. Όταν έφτασε στο τμήμα επειγόντων περιστατικών, ο Danny δεν χρειάστηκε να περιμένει· το αίμα πεταγόταν από τον καρπό του λες και ήταν κανένα θύμα σε ταινία τρόμου. Έτσι λοιπόν τον ανέλαβαν αμέσως, ενώ το πλήθος των ανθρώπων που περίμεναν στην αίθουσα αναμονής κοιτούσαν εκνευρισμένοι. Οι γιατροί τού έραψαν τον καρπό, αλλά το πράγμα δεν τελείωσε εκεί· όταν βγήκε από το ιατρείο, στην αίθουσα αναμονής όπου τον περιμέναμε, κατάφερε να κόψει ένα από τα φρέσκα του ράμματα, εκτοξεύοντας έναν νέο πίδακα από αίμα που άφησε μια γραμμή στο ταβάνι, κάνοντας όσους ήταν παρόντες να φρικάρουν και να αηδιάσουν. Περιπετεύει να πούμε ότι τον έβαλαν ξανά στο ιατρείο· χρειάστηκε ένας δεύτερος γύρος από ράμματα για να γίνει η δουλειά.

ΤΑ ΜΟΝΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑΣ ΜΑΣ ΠΟΥ ΠΡΟΕΡΧΟΝΤΑΝ από σταθερά οικογενειακά περιβάλλοντα ήταν ο John και ο Mike, τους οποίους ονομάζαμε Αδελφούς Cowabunga. Ήταν σταθεροί για τους παρακάτω λόγους: κατάγονταν από το Valley, όπου ανθούσε ο τρόπος ζωής των αμερικανικών προαστείων, οι γονείς τους δεν είχαν χωρίσει, είχαν αδελφές, και τα μέλη της οικογένειάς τους ζούσαν όλα μαζί στο ίδιο σπίτι. Όμως δεν ήταν τα μόνα αδέρφια στην παρέα μας: υπήρχαν επίσης ο Jeff και ο Chris Griffin· ο Jeff δούλευε στην εταιρεία ποδηλάτων Schwinn και ο Chris ήταν ο μικρότερος αδελφός του. Ο Jeff ήταν ο πιο ώριμος απ' όλους μας· ήταν δεκαοκτώ χρονών και είχε μια δουλειά που την έπαιρνε στα σοβαρά. Όμως αυτοί οι δύο δεν λειτουργούσαν τόσο καλά όσο οι Cowabungas, επειδή ο Chris προσπαθούσε απεγνωσμένα αλλά μάταια να μοιάσει στον μεγάλο αδελφό του. Είχαν μια πολύ σέξι αδελφή που την έλεγαν Tracey, η οποία είχε βάψει τα μαλλιά της μαύρα επειδή όλοι στην οικογένεια ήταν ξανθοί. Η Tracey είχε υιοθετήσει το γοτθικό look προτού ακόμα το goth γίνει της μόδας.

Υπήρχε επίσης και ο Jonathan Watts, ο πιο τρελάρας ανάμεσά μας. Ήταν απλώς τρελός· έκανε τα πάντα αγνοώντας τον σωματικό κίνδυ-

νο ή την πιθανότητα φυλάκισης που αντιμετώπιζε. Ήμουν μόνο δώδεκα χρονών, αλλά ακόμη και σ' αυτή την ηλικία ήξερα αρκετά γύρω από τη μουσική και τους ανθρώπους ώστε να μου φαίνεται λιγάκι παράξενο που ο Jonathan αλλά και ο μπαμπάς του ήταν πιστοί fans των Jethro Tull. Στ' αλήθεια *λάτρευαν* τους Jethro Tull. Δυστυχώς, ο Jonathan βρήκε τραγικό θάνατο από υπερβολική δόση, αφού πέρασε πολλά χρόνια ως παθιασμένος αλκοολικός αλλά και ως ενεργό μέλος των Ανώνυμων Αλκοολικών (ΑΑ). Έχασα επαφή μαζί του εκείνη την εποχή, αλλά τον είδα ξανά σε μια συνάντηση των ΑΑ την οποία με είχαν υποχρεώσει να παρακολουθήσω (αργότερα θα φτάσουμε και σ' αυτά) μετά τη σύλληψή μου κάποιο βράδυ στα τέλη της δεκαετίας του '80. Δεν μπορούσα να το πιστέψω· μπήκα στην αίθουσα της συνάντησης και άκουγα όλους αυτούς τους ανθρώπους να μιλάνε, και ύστερα από λίγο συνειδητοποίησα ότι ο τύπος που ήταν επικεφαλής της συνάντησης, αυτός που υμνούσε την αποχή από το αλκοόλ όπως έκανε ο υπολοχαγός Bill Kilgore (ο χαρακτήρας που έπαιξε ο Robert Duval στο *Αποκάλυψη Τώρα*) με το surfing, δεν ήταν άλλος από τον Jonathan Watts. Ο χρόνος είναι ένας πανίσχυρος καταλύτης· ποτέ δεν ξέρεις πώς θα καταλήξουν οι αδελφές ψυχές σου – ούτε πού μπορεί να τις ξαναδείς.

Εκείνη την εποχή περνούσα με τα παιδιά αυτά πολλές βραδιές στο Δημοτικό σχολείο του Laurel, την αυλή του οποίου χρησιμοποιούσαμε με δημιουργικό τρόπο. Ήταν το στέκι κάθε παιδιού του Hollywood που είχε ποδήλατο, skateboard, λίγο αλκοόλ ή μαριχουάνα στη διάθεσή του. Η αυλή είχε δύο επίπεδα που συνδέονταν με μεγάλες τσιμεντένιες ράμπες· ήταν παράδεισος για ποδήλατο ή skateboard. Τον εκμεταλλευόμαστε διαλύοντας τα τραπέζια του πικ νικ για να φτιάξουμε εμπόδια για υπερπήδηση ανάμεσα στα δύο επίπεδα. Δεν νιώθω περήφανος για την επανειλημμένη καταστροφή δημόσιας περιουσίας, αλλά το να πετάω ανάμεσα στις δύο ράμπες και να προσγειώνομαι πάνω από το φράχτη με το ποδήλατο μου άρεσε τόσο, που την έκαναν να αξίζει τον κόπο. Όσο παραβατική κι αν ήταν η δραστηριότητα αυτή, προσέλκυε και πολλές δημιουργικές προσωπικότητες, πολλά παιδιά από το Hollywood, που αργότερα έκαναν σπουδαία πράγματα στη ζωή τους. Θυμάμαι τον Mike Balzary, γνωστό με το όνομα Flea (Ψύλλος), να συγχάζει εκεί και να παίζει την τρομπέτα του, όπως και πολλούς δημιουργούς graffiti που ζωγράφιζαν ασταμάτητα τους τοίχους. Δεν ήταν το πιο σωστό μέρος για εφήβους, αλλά όλοι νιώθαμε περήφανοι για την κατάσταση που δημιουργούσαμε. Δυστυχώς, τη νύφη πλήρωναν οι μαθητές και οι δάσκαλοι του σχολείου, που κάθε πρωί ήταν αναγκασμένοι να καθαρίζουν τους τοίχους.

Ο Slash σε ένα άλμα με το ποδήλατό του, τύπου Cook Bros.

Όμως ο διευθυντής έκανε το λάθος να αποφασίσει να βάλει τα πράγματα στη θέση τους, κι ένα βράδυ ήρθε να μας αντιμετωπίσει. Τα πράγματα δεν του πήγαν και πολύ καλά· τον αντιμετωπίσαμε με ειρωνεία, εκείνος εκνευρίστηκε, και οι φίλοι μου πιάστηκαν στα χέρια μαζί του. Πολύ γρήγορα η κατάσταση βγήκε εκτός ελέγχου, οπότε ένας περαστικός τηλεφώνησε στην αστυνομία. Τίποτε δεν κάνει μια αγέλη παιδιών να διαλυθεί πιο γρήγορα από τη σειρήνα ενός περιπολικού – έτσι, οι περισσότεροι από τους παρόντες πρόλαβαν να το σκάσουν. Δυστυχώς, εγώ δεν ήμουν ανάμεσά τους. Μαζί με ένα άλλο παιδί ήμαστε οι μόνοι που έπιασαν οι αστυνομικοί· μας έδεσαν με χειροπέδες στα κάγκελα μπροστά από το σχολείο, στο πεζοδρόμιο, σε πλήρη δημόσια θέα. Μοιάζαμε σαν δεμένα ζώα, που δεν μπορούσαμε να πάμε πουθενά, κι αυτό δεν μας άρεσε καθόλου. Αρνηθήκαμε να συνεργαστούμε με τους αστυνομικούς· τους ειρωνευόμαστε, δώσαμε ψεύτικα στοιχεία, το μόνο που δεν κάναμε ήταν να αρχίσουμε να γρουλίζουμε και να τους λέμε «γουρούνια».

Οι αστυνομικοί μάς ανέκριναν και έκαναν ό,τι μπορούσαν για να μας τρομάξουν, αλλά εμείς αρνηθήκαμε να δώσουμε τα ονόματά μας και τις διευθύνσεις μας, και μια και τα δωδεκάχρονα παιδιά δεν έχουν ταυτότητες, αναγκάστηκαν να μας αφήσουν ελεύθερους.

Η ΕΦΗΒΕΙΑ ΧΤΥΠΗΣΕ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ ΜΟΥ ΣΤΑ ΔΕΚΑΤΡΙΑ, ενώ φοιτούσα στο Γυμνάσιο Bancroft του Hollywood. Όποια κι αν ήταν τα αισθήματά μου για τη διάλυση της οικογένειάς μου, πέρασαν σε δεύτερο πλάνο καθώς οι ορμόνες πήραν το πάνω χέρι. Μου φαινόταν άσκολο να κάθομαι όλη μέρα στο σχολείο· άρχισα λοιπόν να κάνω σκασιαρχείο. Κάπνιζα μαριχουάνα τακτικά και έκανα όλη την ώρα ποδήλατο. Δυσκολευόμουν να ελέγξω της παρορμήσεις μου· ήθελα μόνο να κάνω ό,τι μου περνούσε από το μυαλό την κάθε στιγμή. Μια μέρα οι φίλοι μου κι εγώ σχεδιάζαμε πώς να διαρρήξουμε το Spokes and Stuff –το ίδιο το μαγαζί ποδηλάτων όπου συχνάζαμε–, και για κάποιο λόγο που δεν μπορώ να θυμηθώ, πρόσεξα ένα παιδί να μας κατασκοπεύει πίσω από το παράθυρο ενός σπιτιού στο απέναντι πεζοδρόμιο.

«Τι κοιτάς, ρε;» του φώναξα. «Μη με κοιτάς!» Έπειτα πέταξα ένα τούβλο στο παράθυρο του παιδιού.

Βεβαίως, οι γονείς του φώναξαν την αστυνομία, και οι δύο αστυνομικοί που έσπευσαν επί τόπου άρχισαν να κυνηγούν εμένα και τους φίλους μου σε όλη την πόλη για την υπόλοιπη νύχτα. Τρέχαμε με τα ποδήλατά μας κυνηγημένοι σε όλο το Hollywood και το Δυτικό Hollywood·

μπαίναμε αντίθετα σε μονόδρομους, κόβαμε δρόμο μέσα από σοκάκια και πάγκα. Οι αστυνομικοί ήταν επίμονοι σαν τον Jimmy «Popeye» Doyle, το χαρακτήρα που υποδύοταν ο Gene Hackman στην ταινία *The French Connection*: κάθε φορά που στρίβαμε σε μια γωνία, τους βλέπαμε μπροστά μας. Τελικά φτάσαμε στους λόφους του Hollywood και κρυφτήκαμε σε μια απόμερη πλαγιά σαν συμμορία παρανόμων της Άγριας Δύσης. Και, όπως συμβαίνει στις καουμπόικες ταινίες, όταν θεωρήσαμε ασφαλές το να αφήσουμε το κρησφύγετό μας και να επιστρέψουμε στο ράντσο, βρεθήκαμε μπροστά στους συγκεκριμένους αστυνομικούς.

Υποθέτω ότι φταίει το γεγονός πως όταν η παρέα μας σκόρπισε στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, αποφάσισαν να κυνηγήσουν εμένα. Έκανα πετάλι όσο πιο γρήγορα μπορούσα, μην μπορώντας να τους ξεφύγω, μέχρι που τελικά αναζήτησα καταφύγιο σε ένα υπόγειο γκαράζ. Κατέβηκα μερικούς ορόφους κάνοντας σλάλομ ανάμεσα στα παρκαρισμένα αυτοκίνητα και ξάπλωσα στο δάπεδο, ελπίζοντας ότι θα τους γλίτωνα. Είχαν κατέβει πεζή τους τέσσερις ορόφους, και μέχρι να φτάσουν στο δικό μου επίπεδο νομίζω ότι είχαν κουραστεί. Έψαξαν σχολαστικά τους χώρους ανάμεσα στα αυτοκίνητα με τους φακούς τους: καμιά τριανταριά μέτρα προτού φτάσουν σε μένα, έκαναν μεταβολή. Στάθηκα τυχερός. Η αναμέτρηση της παρέας μου με την αστυνομία του Los Angeles συνεχίστηκε το υπόλοιπο καλοκαίρι – σίγουρα δεν ήταν ένας δημιουργικός τρόπος για να περνά το χρόνο μου, αλλά στο μυαλό μου, εκείνη την εποχή, ήταν κάτι εξαιρετικά διασκεδαστικό.

Ακόμη και τότε είχα την τάση να μη μιλάω σε άλλους για τις υποθέσεις μου, αλλά όταν το έκανα, η μητέρα και η γιαγιά μου ήταν πολύ ανεκτικές. Στα μέσα της φοίτησής μου στο Γυμνάσιο, βρισκόμουν στο σπίτι όσο λιγότερη ώρα μπορούσα. Το καλοκαίρι του 1978, δεν είχα ιδέα για το ότι η γιαγιά μου μετακόμιζε σε ένα διαμέρισμα το οποίο ανήκε σε ένα τεράστιο οικιστικό συγκρότημα που καταλάμβανε ένα ολόκληρο τετράγωνο, ανάμεσα στην Kings Road και τη Santa Monica Boulevard, αν και ήξερα καλά το συγκεκριμένο κτίριο επειδή εκεί έκανα κόλπα με το ποδήλατό μου τότε που ήταν ακόμα εργοτάξιο. Οι φίλοι μου κι εγώ φτιαχνόμαστε και παραβγαίναμε ο ένας με τον άλλο στους διαδρόμους και τις σκάλες, κλείνοντας τις πόρτες ο ένας στα μούτρα του άλλου, πηδώντας πάνω από κάγκελα και αφήνοντας σημάδια από φρένα στους φρεσκοβαμμένους τοίχους. Σε κάποια τέτοια εξόρμηση έστριψα σαν παλαβός σε μια γωνία και βρέθηκα μπροστά στη μητέρα μου και τη γιαγιά μου που κουβαλούσαν τα κιβώτια με τα πράγματα στο καινούργιο διαμέρισμα της δεύτερης. Ποτέ δεν θα ξεχάσω την έκφραση στο πρόσωπο της γιαγιάς μου: ακρο-

βατούσε ανάμεσα στο σοκ και τον τρόμο. Προσπάθησα να συνέλθω από την έκπληξη και κοίταξα πίσω, μου, αλλά είδα τον τελευταίο από τους φίλους μου να στρίβει και να χάνεται. Εγώ είχα το ένα πόδι στο έδαφος, το άλλο στο πετάλι, και έψαχνα τρόπο να τη γλιτώσω.

«Saul!» είπε η Ola Sr. με τη γλυκιά, τσιριχτή, γιαγιαδίστικη φωνή της. «Εσύ;»

«Ναι, γιαγιά», είπα. «Εγώ. Τι κάνεις; Ερχόμαστε να σας κάνουμε μια επίσκεψη με τους φίλους μου».

Η δικαιολογία δεν έπιασε στη μητέρα μου, αλλά η Ola Sr. χάριξε τόσο που με είδε, ώστε κατάφερα να τη σκαπουλάρω. Μάλιστα, το πράγμα πήγε τόσο καλά που λίγες εβδομάδες αργότερα μετακόμισα στο καινούργιο της διαμέρισμα, και τότε τα εφηβικά μου ανδραγαθήματα στο Hollywood πέρασαν σε νέα ένδοξη φάση. Όμως δεν θα αργήσουμε να φτάσουμε και σε αυτά εντός ολίγου.

ΔΕΝ ΣΚΟΠΕΥΩ ΝΑ ΥΠΕΡΑΝΑΛΥΣΩ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΣΧΕΔΟΝ το δεύτερο ενδιαφέρον μου –η κλεπτομανία–, αρκεί, πιστεύω, να πω ότι ήμουν ένα οργισμένο παιδί στο κατώφλι της εφηβείας.

Ό,τι πίστευα πως χρειαζόμουν αλλά δεν μπορούσα να το αποκτήσω, το έκλεβα. Έκλεβα ό,τι πίστευα πως θα με έκανε χαρούμενο· και μερικώς φορές, απλώς έκλεβα για να κλέψω.

Έκλεβα ένα σωρό βιβλία, επειδή πάντα μου άρεσε να διαβάζω· έκλεβα τόνους από κασέτες, επειδή πάντα μου άρεσε η μουσική. Για όσους είναι πολύ μικροί σε ηλικία για να το γνωρίζουν, οι κασέτες είχαν σοβαρά μειονεκτήματα: η ποιότητα του ήχου φθειρόταν, η ταινία μπερδευόταν στις κεφαλές του κασετοφώνου, ενώ έλιωναν όταν ήταν εκτεθειμένες στον ήλιο. Όμως ήταν απόλαυση να τις κλέβεις. Μοιάζουν με ένα λεπτό πακέτο τσιγάρα· έτσι, ένας φιλόδοξος κλέφτης μπορούσε να χάσει μια ολόκληρη δισκογραφία κάτω από τα ρούχα του και να φύγει απαρατήρητος.

Στα χειρότερά μου, έκρυβα τα κλοπιμαία κάτω από τα ρούχα μου, άδειαζα το φορτίο μου στους θάμνους και έπειτα συνέχιζα τις κλοπές, μερικές φορές κι από το ίδιο κατάστημα. Ένα απόγευμα έκλεψα μερικά φίδια από το Aquarium Stock Company, ένα κατάστημα ζώων στο οποίο σύχναζα τόσο πολύ, που μόλις συνήθισαν την παρουσία μου νομίζω ότι δεν τους πέρασε ποτέ από το μυαλό ότι θα τους έκλεβα. Ήταν μεγάλα κοροίδια· πήγαινα εκεί εξαιτίας της αληθινής αγάπης μου για τα ζώα που πουλούσαν – απλώς δεν έτρεφα και αρκετό σεβασμό για το κατάστημα ώστε να μην πάρω μερικά μαζί μου φεύγοντας. Άρπαζα

τα φίδια αφήνοντάς τα να τυλιχτούν γύρω από τον καρπό μου κι έπειτα φορούσα το τζάκετ μου, ενώ τα ζώα φώλιαζαν ψηλά στο μπράτσο μου. Μια μέρα θυμάμαι ότι πήγα στην πόλη, και αφού έκλεψα κάμποσα, τα έκρυψα κάπου κι έπειτα επέστρεψα κι έκλεψα βιβλία που με δίδασκαν πώς να φροντίζω τα σπάνια φίδια που είχα μόλις κλέψει.

Μιαν άλλη φορά, έκλεψα έναν τρίκερο χαμαιλέοντα, κάτι που δεν ήταν εύκολο να περάσει απαρατήρητο· πρόκειται για κερασφόρους χαμαιλέοντες που έχουν μήκος περίπου είκοσι πέντε εκατοστά και τρέφονται με μύγες· μοιάζουν με μικρά ιγκουάνα και έχουν παράξενα, γουρλωτά, πυραμιδοειδή μάτια. Είχα πολλά κότσια όταν ήμουν παιδί· απλώς βγήκα από το κατάστημα κρατώντας αυτόν τον πανάκριβο, εξωτικό κάτοικο της ζούγκλας που στεγαζόταν στο κατάστημα. Γυρίζοντας σπίτι με το ζωντανό, μου ήταν αδύνατον να σκεφτώ μια ιστορία που θα δικαιολογούσε πειστικά την παρουσία του στο δωμάτιό μου. Κατέληξα ότι δεν είχα άλλη επιλογή από το να τον αφήσω να ζήσει έξω, στην κληματαριά του φράχτη της πίσω αυλής μας, δίπλα στους σκουπιδοτενεκέδες. Είχα

«Βάζοντας φωτιά» στην πίστα, στο Κέντρο Νεολαίας του Reseda.

κλέψει ένα βιβλίο σχετικά με τους τρίκερους χαμαιλέοντες, ήξερα λοιπόν ότι τους άρεσαν πολύ οι μύγες. Έτσι, δεν μπορούσα να σκεφτώ καλύτερο μέρος για τον γερο-Τζακ από το φράχτη δίπλα στους σκουπιδοτενεκέδες, επειδή εκεί υπήρχαν μύγες. Κάθε πρωί ο εντοπισμός του ήταν μια μικρή περιπέτεια, επειδή είχε την ικανότητα να γίνεται ένα με το περιβάλλον του, όπως συμβαίνει με αυτά τα ζώα. Μου έπαιρνε λίγη ώρα μέχρι να τον βρω, και απολάμβανα την πρόκληση. Αυτό κράτησε για μερικούς μήνες· έπειτα από λίγο, το καμουφλάζ του έγινε τόσο καλό, που μια μέρα στάθηκε αδύνατον να τον βρω. Πήγαινα εκεί κάθε απόγευμα για δύο μήνες, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Δεν έχω ιδέα τι συνέβη στον γερο-Τζακ, αλλά λαμβάνοντας υπόψη τις μυριάδες πιθανότητες που υπήρχαν να του έχει τύχει κάτι κακό, εύχομαι η εξαφάνισή του να είχε αίσιο τέλος.

Είμαι τυχερός που δεν με συνέλαβαν για τα περισσότερα ανδραγαθήματά μου στις κλοπές, δεδομένου ότι τα αντικείμενα που έκλεβα ήταν πανάκριβα. Έφτασα σε τέτοιο σημείο ηλιθιότητας, ώστε υπακούοντας σε μια παρόρμηση έκλεψα μια φουσκωτή βάρκα από κατάστημα αθλητικών ειδών. Χρειάστηκε να καταστρώσω λεπτομερές σχέδιο, αλλά τελικά τα έβγαλα πέρα και, όσο απίστευτο κι αν ακούγεται, δεν με έπιασαν.

Όμως δεν ήταν και σπουδαίο πράγμα, και σκοπεύω ευθύς αμέσως να αποκαλύψω τις μεθόδους μου: Η βάρκα κρεμόταν σε έναν τοίχο κοντά στην πίσω πόρτα του καταστήματος, που έβγαζε στο σοκάκι πίσω απ' το κτίριο. Αφού κατάφερα να ανοίξω την πίσω πόρτα χωρίς να κινησω υποψίες, δεν δυσκολεύτηκα να ξεκρεμάσω τη βάρκα από τον τοίχο. Αφού την έριξα στο πάτωμα και την έκρουσα κάτω από κάτι είδη κάμπινγκ, απλώς περίμενα την κατάλληλη στιγμή για να την κουβαλήσω έξω και να φτάσω μέχρι την άλλη γωνία όπου με περίμεναν οι φίλοι μου. Ούτε καν κράτησα εκείνη τη βάρκα. Αφού κατάφερα να αποδείξω ότι τα είχα βγάλει πέρα, την παράτησα ένα τετράγωνο πιο πέρα, στη πρασιά κάποιου σπιτιού.

Δεν είμαι περήφανος γι' αυτό, αλλά τώρα που το ξανασκέφτομαι, όταν βρισκόμουν δεκαπέντε χιλιόμετρα μακριά από το σπίτι χωρίς χρήματα και το ποδήλατό μου πάθαινε λάστιχο, χαίρομαι που δεν μου ήταν δύσκολο να κλέψω μια σαμπρέλα από κάποιο κατάστημα παιχνιδιών. Αλλιώς, θα ήμουν υποχρεωμένος να γυρίσω σπίτι με στοουτόπ, και ποιος ξέρει σε τι μπελάδες θα έμπλεκα. Επιπλέον, όπως κάθε άνθρωπος που προκαλεί συνέχεια τη μοίρα, πρέπει να παραδεχθώ ότι όσο συχνά κι αν λες στον εαυτό σου ότι οι πράξεις σου είναι αναγκαίες, παρόλο που ξέρεις ότι είναι λάθος, στο τέλος θα σε πιάσουν.

Στην περίπτωση μου, και εφόσον μιλάμε για τις κλοπές από καταστήματα, τελικά με τσίμπησαν στο Tower Records της Sunset Boulevard, που

ήταν το αγαπημένο δυσκοπωλείο των γονιών μου. Θυμάμαι πολύ καθαρά εκείνη τη μέρα: ήταν μία από εκείνες τις περιπτώσεις που ξέρεις ότι κάτι θα πάει στραβά, αλλά αυτό το προαίσθημα δεν αρκεί για να σε αποτρέψει από την περιπέτεια. Ήμουν δεκαπέντε χρονών, και θυμάμαι πως όταν άφησα το BMX μου στο πεζοδρόμιο, σκέφτηκα ότι στο συγκεκριμένο κατάστημα θα έπρεπε να είμαι προσεκτικός στο μέλλον. Όμως δεν έλαβα άμεσα υπόψη μου αυτή τη διαίσθηση. Άρχισα να παραχώνω κασέτες στο μπουφάν μου, στο παντελόνι μου, και τα ρούχα μου φούσκωσαν σε τέτοιο βαθμό που σκέφτηκα ότι θα έπρεπε να αγοράσω μερικά αλμπουμ ώστε να ξεγελάσω τους ταμίες. Νομίζω ότι πήγα στο ταμείο με το *Dream Police* των Cheap Trick και το *Houses of Holy* των Led Zeppelin, και μόλις πλήρωσα, με φαντάστηκα ελεύθερο, σπίτι μου.

Είχα βγει και πήγαινα να καβαλήσω το ποδήλατό μου, έτοιμος να την κοπανήσω, όταν ένιωσα ένα χέρι να με αρπάζει απότομα από τον ώμο. Αρνήθηκα τα πάντα, αλλά με είχαν πιάσει στα πράσα· με οδήγησαν σε ένα δωμάτιο πάνω από το κατάστημα, απ' όπου με είδαν να κλέβω πίσω από το παράθυρο-καθρέφτης και μου έδειξαν το σχετικό βίντεο. Τηλεφώνησαν στη μαμά μου. Παρέδωσα όλες τις κασέτες που είχα στο παντελόνι μου και τις αράδιασαν πάνω σε ένα τραπέζι, για να τις δει όταν θα έφτανε. Συνήθως τη γλίστωνα εύκολα από τα δύσκολα όταν ήμουν παιδί, αλλά το να με συλλαμβάνουν επειδή έκλεβα κασέτες στο δισκάδικο όπου ψώνιζαν οι γονείς μου επί τόσα χρόνια ήταν ένα παράπτωμα που σήμαινε περισσότερα στο πλαίσιο της οικογένειάς μου απ' όσα σύμφωνα με το γράμμα του νόμου. Δεν θα ξεχάσω ποτέ την έκφραση της Ola όταν ανέβηκε στο γραφείο πάνω από το κατάστημα και με βρήκε να κάθομαι μπροστά σε όλα όσα είχα κλέψει. Δεν είπε πολλά, ούτε χρειάζοταν, άλλωστε· μου ήταν ξεκάθαρο ότι η εμπιστοσύνη της στο πρόσωπό μου είχε πάει περίπατο.

Στο τέλος, οι άνθρωποι του Tower δεν υπέβαλαν μήνυση, επειδή είχαν ανακτηθεί όλα τα κλοπιμαία. Με άφησαν να φύγω υπό τον όρο ότι δεν θα ξαναπατούσα το πόδι μου στο μαγαζί, μάλλον επειδή κάποιος υπεύθυνος αναγνώρισε στο πρόσωπο της μητέρας μου κάποιον συμπαθή πελάτη.

Βεβαίως, όταν έπειτα από έξι χρόνια με προσέλαβαν στο ίδιο κατάστημα, στο τμήμα βίντεο, ήμουν σίγουρος ότι κάποιος θα θυμόταν ότι στο παρελθόν με είχαν πιάσει να κλέβω και θα με απέλυαν. Υπολόγισα ότι –από μέρα σε μέρα– κάποιος θα έπαιρνε χαμπάρι πως είχα πει κατάφωρα ψέματα στην αίτησή μου και θα υπέθετε αυτό που ήξερα ότι ήταν αλήθεια: Όσα είχα καταφέρει να κλέψω μέχρι να με πιάσουν, άξιζαν περισσότερα από τους μισθούς μερικών μηνών.

Συνήθως καπνίζαμε μαριχουάνα, που ήταν ανέκαθεν εξαιρετικά δημοφιλή.

ΟΛΕΣ ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΜΕΤΑΛΛΑΓΕΣ ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΝ ΣΤΑ επόμενα χρόνια της ζωής μου, και θα έπαυαν μόνο όταν θα έβρισκα μια σταθερή οικογένεια δικής μου επινόησης.

Για να καλύψω το κενό που άφησε πίσω της η διάλυση της οικογένειάς μου, έφτιαξα τον δικό μου κόσμο. Είμαι πολύ τυχερός γιατί, παρά την ηλικία μου, στη διάρκεια της περιόδου που δοκίμαζα τα όριά μου έκανα ένα φίλο που δεν έχει απομακρυνθεί ποτέ από κοντά μου, ακόμα και όταν μας χώριζαν ολόκληρα έτη φωτός. Παραμένει ένας από τους πιο πιστούς συντρόφους μου, γεγονός που, έπειτα από τριάντα χρόνια, λέει πολλά.

Το όνομά του είναι Mark Canter· η οικογένειά του έχει στην ιδιοκτησία της το διάσημο σε όλο το Los Angeles εστιατόριο Canter's Deli, στη North Fairfax. Η οικογένεια Canter ήρθε από το New Jersey· άνοιξε το εστιατόριο στα τέλη της δεκαετίας του 1940, και από τότε το μέρος αποτελεί στέκι των ανθρώπων της βιομηχανίας του θεάματος, καθώς έχει εξαιρετική κουζίνα και μένει ανοικτό όλο το εικοσιτετράωρο. Απέχει μόνο ενάμισι χιλιόμετρο από το Sunset Strip, και στα τέλη της δεκαετίας του '60 υπήρξε στέκι μουσικών, χαρακτηριστικό που διατηρεί μέχρι σήμερα. Στη δεκαετία του '80, συγκροτήματα όπως οι Guns έτρωγαν συχνά εκεί. Το Kibbitz Room, το μπαρ-χώρος συναυλιών της ίδια επιχείρησης που βρίσκεται ακριβώς δίπλα, έχει φιλοξενήσει τόσο πολλές σπουδαίες βραδιές που είναι δύσκολο να τις αναφέρω· η οικογένεια Canter με αντιμετώπισε με υπέροχο τρόπο· μου έδωσαν δουλειά, μου πρόσφεραν καταφύγιο – όσα και να πω για να τους ευχαριστήσω, θα είναι λίγα.

Γνώρισα τον Mark στο Δημοτικό Σχολείο της 3rd Street αλλά δεν γίναμε φίλοι παρά μόνο στην Ε΄ Τάξη, όταν λίγο έλειψε να του κλέψω το ποδήλατο.

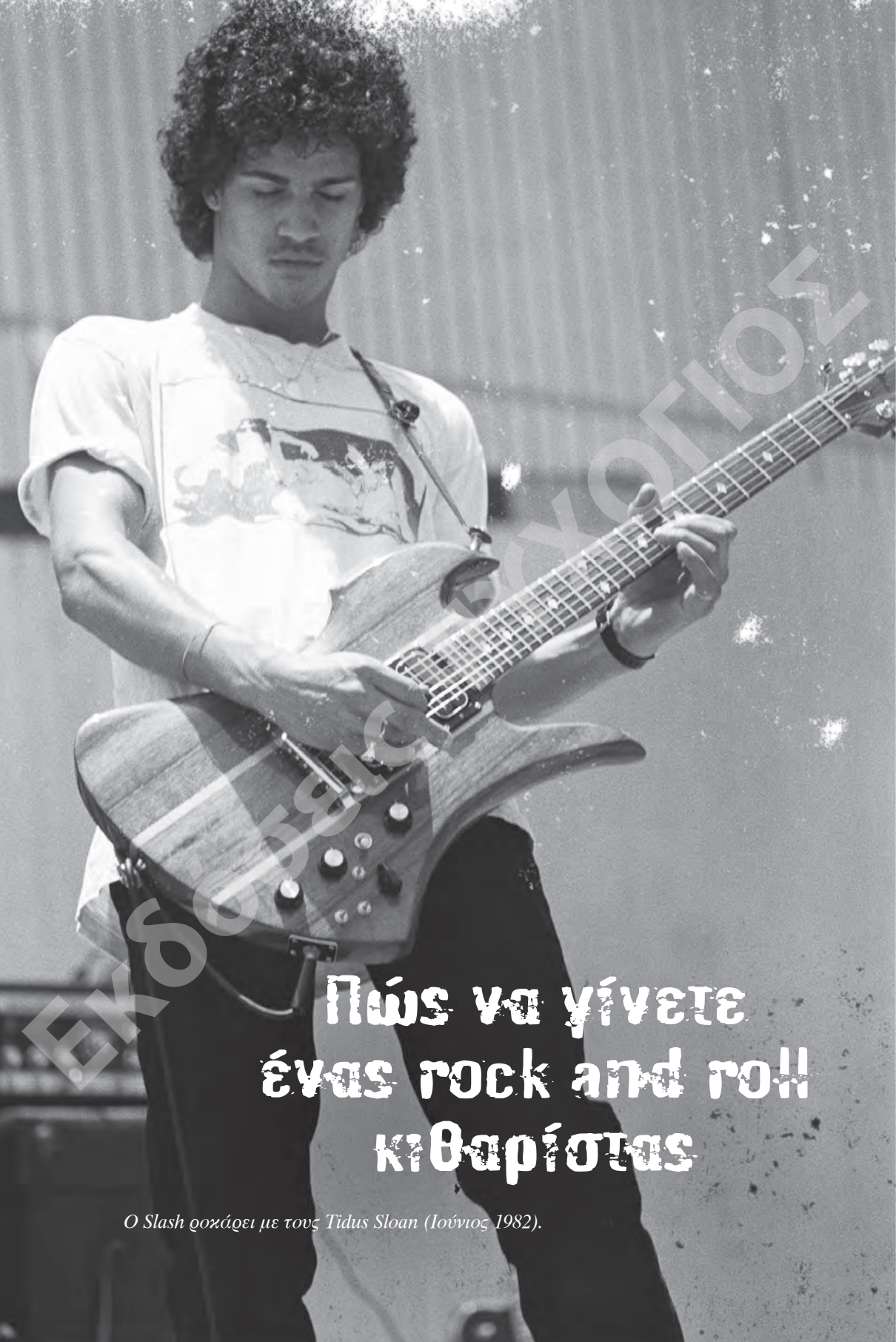
Η φίλιά μας έδειξε τη δύναμή της από νωρίς. Αλητεύαμε παρέα στο πάρκο Hancock, που βρισκόταν δίπλα στην εύπορη συνοικία όπου κατοικούσαμε. Πηγαίναμε στα χαλάσματα του Pan Pacific Theater, που βρίσκονταν εκεί όπου σήμερα ορθώνεται το εμπορικό κέντρο Grove. Το Pan Pacific ήταν ένα εκπληκτικό κατάλοιπο μιας αλλοτινής εποχής· στο παρελθόν είχε υπάρξει μία σχεδόν μυθική κινηματογραφική αίθουσα,

με θολωτό ταβάνι και τεράστια οθόνη που πρόβαλλε επίκαιρα· πρόκειται για ένα μέρος που καθόρισε την κινηματογραφική κουλτούρα μιας ολόκληρης γενιάς. Στην εποχή μου, παρέμενε όμορφο: οι πράσινες Art Deco καμάρες του διατηρούνταν σχεδόν άθικτες, αν και το υπόλοιπο κτίριο ήταν σχεδόν ερείπιο. Δίπλα στο οικοπέδο υπήρχε μια δημόσια βιβλιοθήκη και ένα πάρκο με γήπεδο μπάσκετ και πισίνα. Όπως και το Δημοτικό Σχολείο του Laurel, έτσι και το Pan Pacific ήταν σημείο συνάντησης για παιδιά από δώδεκα έως δεκαοκτώ, που για τον ένα ή τον άλλο λόγο βρίσκονταν έξω τα βράδια.

Οι φίλοι μου κι εγώ ήμαστε οι μικρότεροι· υπήρχαν κορίτσια τόσο απρόσιτα για μας που δεν μας περνούσε καν από το μυαλό να τις φλερτάρουμε – αν και... στην πραγματικότητα, περνούσε και παραπερνούσε. Υπήρχαν άστεγοι και απόβλητοι, πολλοί από τους οποίους ζούσαν στα χαλάσματα του θεάτρου και τρέφονταν με το φαγητό που έκλεβαν από τη λαϊκή αγορά που γινόταν εκεί δύο φορές την εβδομάδα. Ο Marc κι εγώ ήμαστε σαγγενευμένοι· κερδίσαμε την αποδοχή τους επειδή συνήθως είχαμε μαριχουάνα, που ήταν πάντα εξαιρετικά δημοφιλής. Η γνωριμία μου με τον Marc πυροδότησε μια αλλαγή μέσα μου· ήταν ο καλύτερός μου φίλος – κάποιος που με καταλάβαινε τις στιγμές που ένιωθα ότι κανείς άλλος δεν το έκανε. Ούτε εγώ ούτε εκείνος ζήσαμε ζωές που μπορείς να τις πεις φυσιολογικές, αλλά μπορώ να δηλώσω με περηφάνια ότι σήμερα είμαστε όσο κοντά ήμαστε και τότε. Αυτό είναι για μένα ο ορισμός της οικογένειας. Ένας φίλος σε γνωρίζει πάντα καλά, έστω και αν έχει να σε δει χρόνια. Ένας αληθινός φίλος βρίσκεται πάντα στο πλευρό σου όταν τον χρειάζεσαι· δεν είναι κοντά σου μόνο στις διακοπές και τα σαββατοκύριακα.

Αυτό το διαπίστωσα από πρώτο χέρι λίγα χρόνια αργότερα. Παρόλο που καλά καλά δεν είχα να φάω, δεν νοιαζόμουν – αρκεί να είχα χρήματα για να προωθήσω τους Guns N' Roses. Και όταν δεν είχα χρήματα ούτε για να τυπώσω φυλλάδια για τις συναυλίες μας ή να πάρω χορδές για την κιθάρα μου, ο Marc Canter με βοήθησε. Μου έδινε τα χρήματα που χρειαζόμουν για να κάνω αυτό που έπρεπε. Του τα έδωσα πίσω όταν μπόρεσα, μόλις οι Guns υπέγραψαν συμβόλαιο, αλλά ποτέ δεν θα ξεχάσω ότι ο Canter με βοήθησε όταν ήμουν στα δύσκολα.

A black and white photograph of the rock guitarist Slash. He is shown from the waist up, wearing a white t-shirt with a graphic and dark pants. He has his signature curly hair and is looking down at his Fender Telecaster guitar. The background is a simple, light-colored wall. A large, semi-transparent watermark with the Greek word 'Εκδοτική' is overlaid diagonally across the image.

Πώς να γίνετε ένας rock and roll κιθαρίστας

Ο Slash ροκάρει με τους Tides of Sloan (Ιούνιος 1982).

ΕΝΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΥΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥΣ ΚΙΘΑΡΙΣΤΕΣ
ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΑΡΧΙΣΑΝ ΟΛΑ
ΚΑΙ ΝΟΗΜΑΤΟΔΟΤΕΙ ΞΑΝΑ ΤΟ ΤΡΙΠΤΥΧΟ

ΣΞ, ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ ΚΑΙ ROCK 'N' ROLL

Στο τέλος μιας ξέφρενης πορείας πάνω στο τρένο της ροκ ψυχεδέλειας, ο κιθαρίστας των θρυλικών Guns N' Roses αφηγείται το χρονικό της ίδρυσης του γκρουπ που έμελλε να σημαδέψει μιαν ολόκληρη εποχή. Η γνωριμία, οι σχέσεις των μελών, τα χρόνια της καλλιτεχνικής δημιουργικότητας, οι αδιάκοπες περιοδείες ανά τον κόσμο – η άνοδος, η επιτυχία, αλλά και η πτώση που οδήγησε στη διάλυση του γκρουπ: όλα δοσμένα από τον Slash σε τόνο εξομολογητικό, ενίοτε δε και κριτικό. Μια γλαφυρή, πάντως, περιγραφή του «υπόγειου κόσμου» της ροκ.

Η ηγετική φυσιογνωμία των Guns N' Roses, με διάθεση αυτοκριτικής, αφηγείται το πώς γλίτωσε από την παράνοια και την αυτοκαταστροφή, εντέλει από τον ίδιο του τον εαυτό, ακόμη και κατά τις περιόδους της απόλυτης επιτυχίας.

Μέσα από τις σελίδες του βιβλίου, ο Slash ξεδιπλώνει τα πάντα δίχως ν' αφήνει τίποτε στα παρασκήνια, και αποδεικνύει με την ειλικρίνεια και την παιδικότητα της γραφής του γιατί υπήρξε ένας θρύλος της παγκόσμιας ροκ σκηνής.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-496-021-7

9 789604 960217

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΣ. 08723